

Democrația și Cuvântul lui Dumnezeu

Democrația și Cuvântul lui Dumnezeu

Termenul “democrație” a apărut prima dată în Grecia antică și are semnificația “conducere de către popor”. Dar, chiar de la început, când a apărut termenul, în acel “demos” – poporul care se spunea că ar fi să conducă – nu erau incluși sclavii, care erau destul de numeroși în acea vreme și nu aveau drepturi apărute de lege. Deci, chiar de la început ideea de democrație a fost mai curând un vis și ceva departe de perfecțiune. Democrația este, într-un fel, opusă “oligarhiei” - adică conducerii de către un număr mic de persoane -, dar este mai ales opusă dictaturii, adică sistemului în care o singură persoană îi conduce în mod autoritar pe toți ceilalți, cărora nu li se permite să conteste deciziile dictatorului. Și, sigur că istoria ne spune despre ororile unor dictatori ca Nero, Stalin, Hitler, Franco, Pinochet, Idi Amin, Mao Zedong, Kim-II-Sung și Ho-Și-Min. Auzind de acestea, evident că democrația pare a fi cel mai bun sistem pentru majoritatea oamenilor, pentru că în sistemele democratice oamenii au anumite drepturi garantate prin lege. Dar, oare nu vedem că, chiar în condițiile în care toți au dreptul de vot și toți au anumite drepturi garantate prin lege, sunt totuși unii care, având forța economică, manipulează masele prin dezinformare și mesaje care profită de neștiința majorității, astfel încât, se ajunge practic la o oligarhie? Nu vedem cum cei aleși democratic ajung totuși să slujească intereselor unora care au forța economică și nu maselor de oameni obișnuiți care i-au votat? Și, cu toate acestea, democrația rămâne cea mai bună idee de organizare a societății.

Să vedem însă cum apare democrația în lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

În Scriptură putem spune că vedem pentru prima dată democrația în acțiune în capitolul 11 din Geneza: “Și tot pământul avea o singură limbă și o singură vorbire. Și a fost așa: când au pornit spre răsărit, au găsit o câmpie în țara Șinearului și au locuit acolo. Și au spus unul către altul: «Veniți să facem cărămizi și să le ardem bine!» Și cărămida le-a fost drept piatră și smoala le-a fost drept tencuială. Și au spus: «Veniți să ne construim o cetate și un turn cu vârful până la ceruri; și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați. pe fața întregului pământ!»” (v. 1-4). Nu erau conduși de vreun rege, nu mai era printre ei nici un om cu renume, pentru că toți uriasii muriseră în urma potopului, așa că, se vede clar că toți oamenii au căzut de acord să pornească acel proiect de construcție. Și cred că ceea ce a fost atunci este cel mai apropiat de ideea de democrație, deși pe vremea aceea nu exista cuvântul care să definească acea formă de organizare a societății. Și cum a privit Dumnezeu aceasta și ce a făcut? “Și Domnul a zis: «Iată, ei sunt un singur popor și toți au o singură limbă; și iată ce încep să facă! Și acum nu vor fi împiedicați în nimic din ce au de gând să facă. Haidem să coborâm și să le încurcăm limba acolo, ca să nu înțeleagă unul limba celuilalt». Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe fața întregului pământ. Și au încetat să construiască cetatea” (v. 6-8). Aceasta a fost ceea ce a găsit Dumnezeu de cuviință să facă după ce, după potop, promisese: “Nu voi mai blestema din nou pământul din cauza omului, pentru că gândul inimii omului este rău din tinerețea lui; nici nu voi mai lovi din nou tot ce este viu, cum am făcut” (Gen. 8.21). Deci iată că oamenii împreună și de comun acord erau uniți pentru a lucra împotriva lui Dumnezeu. Și, firește că, atunci când oamenii care au moștenit o fire păcătoasă, ajung să cadă de acord și să acționeze în consens, numitorul comun este păcatul și răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu. Și la aceasta ajută și Satan, “stăpânitorul lumii acesteia” (Ioan 12.31, 14.30) Deci cea mai reală democrație pe care ar putea-o avea oamenii păcătoși nu poate fi altfel decât îndreptată împotriva lui Dumnezeu. Așa că, pentru a nu mai distruge încă odată toată omenirea, în acea democrație, Dumnezeu, prin “încurcarea limbilor”, a introdus ceea ce s-a arătat de atâtea ori pe parcursul istoriei a fi problema oricărei încercări de organizare democratică: anarhia, care duce la dezbinare și la imposibilitatea de a conlucra.

Să vedem în continuare și alte cazuri când oamenii acționează pentru a institui o democrație.

Poporul Israel a fost scos de Dumnezeu din Egipt sub conducerea lui Moise și Moise, cel pus de Dumnezeu, îi conducea prin pustie în drumul spre țara promisă de Dumnezeu. Dar în cartea Numeri, în capitolul 16, “Și Core, fiul lui Ițehar, fiul lui Chehat, fiul lui Levi, și Datan și Abiram, fiii lui Eliab, și On, fiul lui Pelet, fiii lui Ruben, au cutezat și s-au ridicat împotriva lui Moise cu două sute cincizeci de bărbați dintre fiii lui Israel, căpetenii ale adunării, chemați la sfat, oameni de renume. Și s-au adunat împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron și le-au zis: «Ajunge! Pentru că toată adunarea, ei toți sunt sfinți și Domnul este în mijlocul lor; și de ce vă înălțați voi mai presus de adunarea Domnului?»” (v. 1-3). Deci, în limbajul modern, am putea spune că s-au strâns reprezentanții poporului împotriva dictatorului și a agenților lui. Dar Moise era cel pus de Dumnezeu însuși și dovedit în acea calitate prin semne și minuni! Iată cum încă odată democrația se ridică împotriva lui Dumnezeu, împotrivindu-se autorității instaurate de Dumnezeu, și aceasta când Moise a fost “credincios în toată casa lui” (v. Evr. 3.5)

Mai târziu, în cartea Judecători, ne este descrisă o organizare în Israel în care “nu era împărat în Israel: fiecare făcea ce era drept în ochii săi”, și, în acele condiții, care ar ilustra destul de bine concepția populară despre democrație, tot poporul s-a dedat la idolatrie și a călcat legea lui Dumnezeu, pe care părinții lor se angajaseră de bunăvoie s-o respecte (v. Exod 19 și 24.3-9). Și atunci, după ce poporul, sub o organizare relativ democratică a călcat legea lui Dumnezeu și până și preoția a falimentat lamentabil, poporul a cerut să fie condus de un împărat, și, după împăratul Saul, cel cerut de popor – omul carnal, păcătos și necredincios Domnului – a venit împăratul David, cel uns de Domnul și pus pentru ca prin el să fie binecuvântat poporul. Și sub David poporul a ajuns într-adevăr să fie binecuvântat. Și, după cum arată Scriptura (și în cazul lui Moise, și în cazul lui David), Dumnezeu dă autoritate legitimă, dar oamenii cărora Dumnezeu le-a încredințat autoritatea eșuează, cum vedem că au eșuat urmașii lui David. Împărații, care ar fi trebuit să “citească în ea (cartea legii) în toate zilele vieții sale, ca să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeul său, ca să păzească toate cuvintele legii acesteia și rânduielile acestea, ca să le facă; pentru ca să nu i se înalte inima mai presus de frații săi și să nu se abată nici la dreapta, nici la stânga, de la poruncă; pentru ca să-și lungească zilele în împărăția sa, el și fiii lui, în mijlocul lui Israel” (Deut. 17.19-20) au uitat complet de lege și s-au dedat și ei la idolatrie. Atunci am zice: “ce bine ar fi dacă ar guverna un om credincios, care să facă voia lui Dumnezeu”. Și așa s-a născut ideea de “despot luminat”, în epoca iluministă. Dar omul care are o fire păcătoasă nu poate guverna după voia lui Dumnezeu. Iar ideea de “despot luminat” nu este decât o încercare de a transpune în viață prin puteri omenești ceea ce promite guvernarea lui Mesia, Fiul lui David.

Un alt exemplu în care vedem cum procedând “democratic” este călcată legea lui Dumnezeu îl avem în istoria împăratului Ioas, care “a făcut ce era drept în ochii Domnului în toate zilele preotului Iehoiada” (2 Cron. 24.2), dar “după moartea lui Iehoiada, căpeteniile lui Iuda au venit și s-au plecat înaintea împăratului; atunci împăratul i-a ascultat. Și au părăsit casa Domnului, Dumnezeul părinților lor, și au slujit așezelor și

idolilor” (2 Cron. 24.17-18). Nu va fi știut el cuvântul din legea dată prin Moise, care spune: “Să nu te iei după cei mulți, ca să faci rău, și să nu răspunzi la judecată ca să te pleci după mulțime, ca să strâmbi judecata” (Exod 23.2)? Trebuia să-l cunoască, iar dacă l-a cunoscut, în mod sigur l-a ignorat, pentru că, ascultând sfaturile reprezentanților cei mai de seamă ai poporului, el a permis să fie ucis profetii Domnului care spuneau cât de rea este idolatria și anunțau judecățile Domnului.

Dar testul suprem, ca pentru orice lucru, este în prezența Domnului Isus. Avându-L în față pe Isus, Pilat, guvernatorul roman, care, slujind Cezarului, avea misiunea de a umple visteriile și grânarele Cezarului și, în același timp făcea tot ce putea ca să-și sporească propria avere, acest exponent al dictaturii și autocrației, a procedat “democratic”, și, chiar recunoscând că Acela care îi fusese predat ca să-l judece era nevinovat, a cedat la strigătele și cererile insistente ale mulțimii de popor și L-a dat să fie crucificat.

Deci, după cum vedem din Scriptură, în ceea ce privește guvernarea pe pământ, singura guvernare care îi este plăcută lui Dumnezeu este guvernarea Domnului Isus. Dar cum trebuie să fie organizarea în Adunarea celor răscumpărați prin credința în jertfa Domnului Isus în timpul cât ei sunt încă pe pământ, în mijlocul acestei lumi care L-a crucificat pe Domnul lor și care se împotrivesc lui Dumnezeu?

Dacă oamenii păcătoși din lume, care nu sunt mântuiți, pot ajunge la un consens doar în revolta împotriva lui Dumnezeu, oare atunci când este vorba de adunarea compusă din cei născuți din nou prin credința în Domnul Isus nu înseamnă că aceștia vor ajunge la o decizie majoritară – după modelul democratic – care să fie după voia Domnului? La prima vedere așa ar fi. Dar oare într-o asemenea adunare sunt toți cu adevărat credincioși? Chiar din primele zile ale Adunării vedem un exemplu care ne arată că nu este așa. În capitolul 8 din Faptele apostolilor vedem cum Simon, un vrăjitor, a declarat că s-a pocăit și a fost botezat împreună cu alții care au crezut în Domnul Isus, dar, mai apoi, gândea că ar putea cumpăra cu bani autoritate în adunare, drept care apostolul Petru i-a spus: “Tu n-ai parte, nici sorț în lucrul acesta, pentru că inima ta nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Pocăiește-te deci de această răutate a ta și cere Domnului, dacă, în adevăr, ți se poate ierta gândul inimii tale; pentru că te văd că ești în firea amărăciunii și în legătura nedreptății” (v. 21-23). Deci, dacă și atunci se puteau strecura printre credincioși oameni care căutau câștig mârșav, cu atât mai mult în zilele noastre. Atunci, cum putem ști cu siguranță cine este cu adevărat credincios, pentru ca aceia care se declară credincioși dar nu sunt să poată fi izolați și respinși? Nu putem ști, pentru că, în epistola a doua către Timotei, apostolul Pavel spune: “Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai săi” (2 Tim. 2.19) și nu avem nicăieri prezentat un test infailibil pe care vreun om să-l poată aplica pentru a dovedi că altul este credincios sau nu. Mai mult, necredincioșii strecurați în adunarea răscumpăraților Domnului se vor purta ca niște “lupi îngrozitori, care nu cruță turma” și vor “vorbi lucruri stricate ca să-i atragă pe ucenici după ei”. Cu privire la aceștia sunt puși în gardă de către apostolul Pavel bătrânii adunării din Efes (Fapte. 21).

Deci iată că am ajuns la această categorie deosebită din adunare: “bătrâni” (presbuteros) sau “supraveghetori” (episkopos). Și vedem că ei au fost numiți de apostoli sau de persoane delegate direct de apostoli - cum au fost Timotei și Tit - pentru a veghea asupra sufletelor credincioșilor, ca să păstreze învățătura și viața practică sănătoasă în adunare. Ei nu erau “aleși democratic”. Dar acum nu mai avem apostoli care să numească asemenea oameni în funcție, iar pretenția că ar exista o “succesiune apostolică” nu poate fi nicicum susținută cu argumente din Scriptură. În plus, cercetând istoria, putem vedea ce fapte groaznice, care necinstesc Numele Domnului Isus, au comis cei care se pretindeau a fi urmașii apostolului Petru...

Atunci de ce resurse dispune în prezent Adunarea? Revenind la textul din Faptele apostolilor 21, vedem că Pavel le-a spus bătrânilor din Efes: “Luați seama deci la voi înșivă și la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori” (v. 28). Putem înțelege deci că, fiind plini de Duhul Sfânt, apostolii i-au pus în funcție pe acei bătrâni, astfel încât Pavel putea spune pe bună dreptate că ei au fost puși de Duhul Sfânt. Iar acum, nemaivând apostoli, Adunarea are în continuare Duhul Sfânt, care îi poate îndemna pe unii credincioși să facă acest fel de slujbe fără ca ei să fie numiți în slujbă de cineva. Sigur că, pentru a face acest gen de slujbe, credincioșii trebuie să aibă anumite calități, care ne sunt prezentate în 1 Timotei și în Tit, pentru că absența acelor calități i-ar descalifica pentru aceste slujbe. Iar pe cei care au acele calități și fac eforturi pentru a sluji în adunare, credincioșii sunt îndemnați să-i recunoască și să-i prețuiască – cum era, de exemplu, cazul cu cei din Tesalonic, unde apostolul Pavel nu numise personal episcopi în slujbă (1 Tes. 4.12-13).

Altfel, organizarea în biserică pe principii democratice, care reprezintă calea normală în lumea din zilele noastre, se aplică în multe “culte” unde “pastorii” sunt votați de un fel de consiliu de conducere. Dar acest sistem elimină posibilitatea ca aceia care sunt îndemnați de Duhul Sfânt să facă anumite lucrări, pentru că sistemul nu permite ca să slujească decât cei votați de acel consiliu. Și acest gen de sistem duce la ceea ce spune apostolul Pavel: “își vor strânge o mulțime de învățători după poftele lor; și se vor întoarce de la adevăr și se vor abate spre basme” (2 Tim. 4.4). Iar aceasta va aduce adunările care se declară a fi ale Domnului în starea Laodiceei din Apocalipsa, când Domnul spune “te voi vărsa din gura Mea” (Apoc. 3.16).

Deci, în Adunarea Domnului Isus, slujirea potrivită cu voia Domnului nu se exercită de către persoane numite în funcție pe baza unei autorități care se pretinde a fi transmisă de la apostoli, nici prin vot democratic al unui consiliu al reprezentanților, ci cei care slujesc o fac fiind din dragoste pentru Domnul și pentru răscumpărării Lui, fiind îndemnați de Duhul Sfânt.

clickbible.org